

И ближния отново люби,
И сѣща божата любовь.

Стига, пудель! не тичай тѣй! Смири се!
Какво само душишъ около прага тамъ?
Задъ печката иди легни си,
Най-меката си възглавница ще ти дамъ.
Ти ни повесели вънъ изъ нивята,
Тичаше, припкаше по пжтъ и по мостъ,
Земи сега отъ менъ тая отплата
Като всѣки кроткъ добрѣдошгълъ гостъ.

Ахъ, въ нашата килия тѣсна,
Свѣщъта щомъ мило затрепти,
И въвъ гърди ни става ясно,
Сърдцето радостно тупти.
Отново разумъ заговори,
И пакъ надежда те огрѣй,
Копиѣешъ къмъ онѣвъ простори,
Гдѣ жизнения се изворъ лѣй.

Не рѣмжи, пудель! На свѣщенната пѣсенъ,
Която сега цѣлата ми душа унася,
Животински звукъ не бива да приглася;
Навикнали сме: свѣтътъ несвѣсенъ
Осмива всичко, що не проумява,
Отъ доброто и хубавото се утекчава,
И го посрѣща съ рѣмжене и роптане.
По неговий примѣръ ли кучето ще хване?

Но, ахъ! въ гърди ми вече не извира
На успокоението изворътъ свещенъ!
Защо веднага тѣй потокътъ спира
И въ жажда да горя остава менъ? —
Но прѣвъ пжтъ не изпадамъ въ туй съмнѣние;